

Pohřeb Marie Křivánkové 10. 5. 2025

Pohřeb

Pohřeb Marie Křivánkové

sobota 10. 5. 2025, BJB Libušina ul., Cheb

Milost vám a pokoj od toho, který jest a který byl a který přichází. Amen.

Zjevení 14, 13

A slyšel jsem hlas z nebe: „Od této chvíle jsou blahoslaveni mrtví, kteří umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých prací, neboť jejich skutky jdou s nimi.“

Milá zarmoucená rodino, příbuzní a přátelé, sestry a bratři. Sešli jsme se na tomto místě, abychom se rozloučili s manželkou, maminkou, babičkou, prababičkou a tetou, sestrou v Kristu Marií Křivánkovou. Odešla na věčnost ve čtvrtek 1. května v pozhnaném věku nedožitých 92 let.

Vzpomínka

(Aneta Kvasničková)

Dovolte mi, abych vám teď vyprávěla o životě mé milované prababičky, Marie Křivánkové. Narodila se 27. května 1933 do rodiny chudého rolníka Josefa Eliáše a jeho ženy Ludmily, v české vesnici Svatá Helena, která leží v rumunském Banátu.

Její příchod na svět nebyl lehký. Její maminka jí často vyprávěla, v jak zoufalé situaci tehdy při jejím narození byla. Umírala jí její tříletá dceruška na nemoc, kterou nedokázali vyléčit. Její maminka byla tak zoufalá, že volala Pána Boha, aby si radši vzal právě narozenou dcerku a ponechal jí tu starší, kterou velmi milovala. Pán Bůh to však chtěl jinak. Tříletou Sofinku si vzal k sobě a malá Marie zahrnuta Božím požehnáním, rostla a prospívala.

Prababička Marie žila v početné rodině, ke staršímu bratrovi Rudovi jí postupně přibýly tři sestry: Lydie, Sofie a Anna, a také mladší bratr Václav. Prababička měla spolu s bratrem Rudou mladší sourozence na starosti, když rodiče pracovali na poli. Hlídala je a měla na starosti, aby se v poledne společně najedli.

Často vzpomínala, jak si jednou hráli se sourozenci na dvoře, a jídlo na oběd měla připravené na okně. Jejich nepozornosti využil chlapec ze sousedství a nepozorovaně jim oběd snědl. To bylo starostí, jak a čím nakrmit čtyři malé děti. Prababička si však poradila a za chvíli jim uvařila „kuli“, kaši, na které si děti pochutnaly.

I takové zdánlivé maličkosti ukazovaly její smysl pro zodpovědnost a lásku k druhým, která ji provázela celý život.

Péče o sourozence předznamenala její život, který se stal nikdy nekončící službou svým bližním.

Už ve dvanácti letech odešla z domu do služby v rodině jedné paní učitelky ve městě. Ta měla malé dítě, takže prababička měla po celý den práce nad hlavu. Byla to těžká doba.

Toužila získat místo pomocné kuchařky v blízkém internátu pro přesporní děti, které se učily na místní škole. Neopatrně se o tom prorekla před sestrou paní učitelky, a ta se rozhodla, aby ji ještě naposled využila, že celý byt nechá vymalovat a Marie to všechno po malíři důkladně uklidí. Malovalo se tenkrát vápnem, které se špatně umývalo. Prababička Marie neměla žádné ochranné rukavice a vápno jí rozleptalo ruce do krve.

S nemocnými bolavými rukama přešla do služby na internát, kde ji vůbec nešetřili, a musela dělat všechnu práci, dokud se jí ruce nezahojily. Dlouho na to vzpomínala, jako na těžké období svého života.

Služba na internátě se jí jinak moc líbila. Naučila se tam vařit, mluvit rumunsky a být samostatná a nezávislá na rodičích. To se jí později v životě dobře hodilo.

V osmnácti letech se vrátila domů a do služby šla její mladší sestra Lydie.

Na Svaté Heleně s potkala muže svého života – mého pradědečka Rudolfa. Zamilovali se a přes nepřejícnost zdejší katolické komunity se nakonec vzali. Svatbu měli v listopadu 1953.

Prababička totiž pocházela z katolické rodiny a Rudolf byl vnuk zakladatele baptistického sboru na Svaté Heleně Ferdinanda Křivánka staršího. Katolická komunita těžce nesla, že jim jejich katoličku bere baptista.

Otec prababičky Josef však byl ke sňatku shovívavý. Sám byl původně evangelík a ke katolictví přestoupil z lásky ke své ženě Ludmile, kterou by si jinak nemohl vzít.

Proto prababička vyrůstala v prostředí, které bylo ekumenicky přátelské a tolerantní k jiným vyznáním víry. Nepřátelství z důvodu víry a přesvědčení nemělo v jejich rodině místo.

V roce 1953 uvěřila v Pána Ježíše jako svého osobního Spasitele a na vyznání své víry se nechala pokřtít v potoce na Tolpolici. Byla přijata do baptistického sboru na Svaté Heleně. Její rodiče přijali její rozhodnutí s pochopením a nebránili jí v tom.

Prababička vyrůstala v atmosféře lásky ke všem lidem bez rozdílu. Spolu se službou lidem se tato láska a přátelské přijímání všech stalo jejím životním posláním.

Velmi na to dbala i ve své rodině, která se brzy rozrostla. V roce 1955 se jí narodila dcera Barbora, moje babička, a v roce 1958 syn Štěpán.

Vychovávala je v Boží lásce a v úctě k rodičům i k ostatním lidem. Službu, pohostinnost a přívětivost hostům i k cizím lidem jim předávala již od kolébky.

V roce 1963 se prababička Marie se svou rodinou přestěhovala do Československa a usadili se zde v Chebu. Měli zde rodiče a sourozence jejího manžela, které měla velmi ráda a kteří byli její rodině oporou v těžkých začátcích.

Duchovní zázemí našla v baptistickém sboru v Chebu, který byl na rozdíl od sboru na Svaté Heleně plný mladých lidí a byl velmi pokrokový jak teologicky tak i společensky. Zrušil staré zvyky, jako například klečení při společných modlitbách, dřevěné lavice bez opěradel, vedení jednoho muže a umožnil sloužit sestrám ve službě slovem i ve staršovstvu.

Prababička Marii se ve sboru moc líbilo, byl to její duchovní domov plný přátel, pomoci a porozumění.

Radostná léta koncem šedesátých let byla i radostným budováním její rodiny a společného bydlení.

Budovala se i nová modlitebna a prababička se ze všech sil zapojila do práce na stavbě modlitebny, spolu se svým manželem i dětmi. Na stavbě pracovali podle možností každý den.

Leč krásná mladá léta aktivního život neměla dlouhého trvání. Prababičku Marii potkala těžká životní zkouška. Vážně onemocněla a její život doslova visel na vlásku. Bylo to tak vážné, že o tom řekla svým dětem, aby byly připravené, že může zemřít.

Její osmiletý syn se tehdy zavřel do koupelny, usedavě plakal a modlil se za svou maminku. Prosil, aby ji Pán Bůh uzdravil. A slíbil mu, že pokud to dokáže, že mu bude sloužit.

Prababička byla nemocná dál, ale nezemřela. Byla v invalidním důchodu a přes všechny zdravotní obtíže se věnovala službě lidem i své rodině. A čas plynul, jak je jeho zvykem, neúprosně a bez ustání.

Prababička se dožila starobního důchodu a i v něm se věnovala své aktivní službě.

Netušila, že ji ještě čeká neuvěřitelných 32 let aktivního života. Pán Bůh se rozhodl, že udělá zázrak, kterému by na začátku její nemoci nikdo neuvěřil.

Projevovala milosrdenství všem lidem, které potkávala. Starala se o sousedy v ulici, dávala jim dobré dary k pochutnání i dobré čtení pro duši.

V ulici, kde bydlela, žil pán, který za socialismu její rodině velmi ublížil. Jako člen uličního výboru komunistické strany dával podněty k politické šikaně její rodiny. Prababička však na něj nezanevřela. Odpustila mu. A když zůstal osamělý, nikdy na něho nezapomněla. Posílala za ním svého syna s nějakou tou dobrotou při různých svátcích. Pane, jak ten byl rád, a moc děkoval.

Prababička udržovala přátelské vztahy i se zdejší vietnamskou komunitou a získala si mezi nimi hodně přátel. Její lásku ji opláceli a zahrnovali ji dary ze svých skromných poměrů.

Prababička zůstala věrná Pánu Bohu a neúnavně následovala Krista v konání služby potřebným a v prokazování milosrdenství svým bližním.

Měla jsem moji prababičku moc ráda. A jsem vděčná, že právě ona byla moje prababička. Dala nám všem příklad, který chceme nést dál – každý po svém, ale s tím stejným duchem lásky a služby, jaký ona nesla po celý svůj život.

Promluva kazatele

Hospodin je slitovný a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný;

Nenakládá s námi podle našich hříchů, neodplácí nám dle našich nepravostí. On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach.

Všichni lidé jsou jako tráva a všechna jejich krása jako květ trávy. Uschne tráva, květ opadne, ale slovo Hospodinovo zůstává na věky.

Člověk, jehož dny jsou jako tráva, rozkvétá jak polní kvítí; sotva ho ovane vítr, už tu není, už se neobjeví na svém místě.

Avšak Hospodinovo milosrdenství je od věků na věky s těmi, kteří se ho bojí.

Žalm 103, 8, 10, 14 – 17

Milá zarmoucená rodino, příbuzní a přátelé, sestry a bratři.

Při pohledu na rakev zesnulé sestry Marie si víc než jindy uvědomujeme, že jsme tu na světě všichni jen dočasně.

„Tušil jsi, že se jednou narodíš a jak velký bude počet tvých dnů?“ ptá se Bůh starozákonního Jóba, který se snaží nějak pochopit život v jeho křehkosti a konečnosti.

Ne, netušili jsme a netušíme vůbec nic, odpovídáme na položenou otázku namísto Jóba. To, že jsme se narodili, že jsme a že můžeme vnímat všechny krásy světa, zakoušet láskyplné vztahy, že máme přátele a nejsme sami, to není naše zásluha.

Netušili jsme, že se jednou narodíme a bude nám dopřáno žít. Je to dar, který s pokorou a vděčností

přijímáme. Stejně tak ovšem netušíme, jak velký bude počet našich dnů.

A tak jsme z toho přirozeně trochu nesví a mnohdy raději na konec příliš nemyslíme. Netušíme, kdy nám vyprší vyměřený čas. My lidé jsme na tom jako tráva, jako polní kvítí, četli jsme v knize Žalmů.

Sotva rozkveteme, zanedlouho květ opadne a usycháme. Zní to vlastně docela pesimisticky. Mohli bychom si kvůli našemu lidskému údělu klidně začít stýskat a naříkat. My to ale neuděláme, protože by to k ničemu nevedlo.

Lepší bude, když se na ono polní kvítí podíváme z jiného úhlu. Není to skvělé, že nám bylo dopřáno vůbec vykvést?

My starší už sice uvažujeme, ale co na tom. Některé kytice jsou krásné dokonce i když jsou složeny z docela suchých květin!

A není to báječné, že se na louce tohoto světa můžeme potkávat také s jiným kvítím? Ta rozmanitost lidských povah a příběhů!

Nakonec ale až tak nezáleží na tom, do jaké podoby člověk vykvete, ale spíš jak voní. Nezáleží až tak na tom, jak vypadáme, jak jsme snad krásní a atraktivní nebo jak pěstěné máme svaly.

Nejdůležitější ze všeho je vůně, kterou kolem sebe šíříme. Mám na mysli vůni, kterou cítíme srdcem. Je to jako když kolem vás projde někdo příjemně navoněný a vy to cítíte ještě nějakou dobu poté, co odešel.

Naše srdce jsou nastavená tak, že nejlépe vnímají vůni lásky, porozumění a sounáležitosti. Tahle příjemná vůně se hned tak neztratí, ba dokonce ani tehdy, když ten, kdo ji kolem sebe šířil, odejde navždy. Za každým z nás jednou po našem odchodu zůstane nějaká vůně. Smyslem života je usilovat o to, aby byla co nej příjemnější.

V přečteném biblickém oddílu je vedle naší lidské dočasnosti postaven ještě kontrast věčnosti. Jsme jen tráva. Jen co rozkveteme, zanedlouho usycháme.

Co zůstává na věky je ale Boží slovo a Boží milosrdenství. Jinak řečeno, věčná jsou Boží pravidla, podle kterých máme žít. A věčná je také Boží laskavost, která nám umožňuje začínat znovu, když něco zkazíme, když se nám něco nepovede, když selžeme.

Nakonec jde především o to, aby po nás zbyla příjemná vůně. Pán Bůh v našem úsilí stojí při nás.

A nemysleme si, žádná příjemná vůně se neztratí jednou povždy! Na věčnosti stojí jedna velká parfumerie, kde jsou vůně všech nás lidí vystaveny, pěkně jedna vedle druhé.

Žádné nekvalitní zboží, co je nasáknuté sobectvím nebo záští, zde není k mání. Pokud tam jednou najdeme i tu svou lahvičku a bude vonět láskou, určitě budeme moc rádi, protože pak měl náš život smysl.

Sestra Marie už tam má svou voňavku zaregistrovanou. A věřte mi, je to skutečně kvalitní značka. Ostatně, ví to už dávno každý z vás, kdo jste Marii znali a byli jí na blízku. Její vůně naplněná láskou, obětavostí a pokojem, jen tak nevyprchá.

Uchovejme si, sestry a bratři, vzpomínku na vůni sestry Marie ve svých srdcích. A dělejme všechno pro to, aby naše polička v té velké nebeské parfumerii nezůstala prázdná.

Dobrý Bože, stvořiteli světa a všeho, co je v něm, skláníme se před tebou. Tváří v tvář smrti obracíme svůj zrak k tobě, který všemu dáváš život.

Chceme ti poděkovat za všechno dobré, co jsme od sestry Marie přijali. Děkujeme za její příjemnou vůni lásky a přátelství, kterou jsme mohli vnímat ještě za jejího života a která tu zůstává i po jejím odchodu. Stůj při nás i ve chvíli kdy truchlíme a jsme pohrouženi do vzpomínek.

Doplň, prosíme, naše zásoby víry a naděje abychom v naší lidské konečnosti mohli již nyní zahlédnout záblesky nového nebe a nové země, znamení přicházejícího království spravedlnosti a pokoje.

Díky tobě, náš Bože, že poslední slovo v tomto životě nemá smrt, že poslední slovo máš ty, který jsi v Kristu smrt přemohl. Za to tě i dnes oslavujeme a z toho se radujeme. Amen.

Poroučíme zesnulou sestru Marii do milosrdných rukou věčného Boha. Činíme to v pevné a jisté naději, v níž očekáváme vzkříšení k věčnému životu skrze Ježíše Krista, našeho Pána.

Děkuji vám všem, kteří jste přišli, abyste svou přítomností v tomto pohřebním shromáždění i květinovými dary projevili úctu k zesulé sestře Marii a lásku k pozůstalým. Jménem zarmoucené rodiny vám za tuto službu děkuji.

PeČ

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Síť víry](#)